

DOMINO

Jonas Moström.

Švédská krimi o nebezpečně rozehrané partii

Domino

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jonas Moström
Domino – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

DOMINO

Jonas Moström

DOMINO

Detektivní román s Nathalií Svenssonovou a Johanem Axbergem

POSTAVY

Nathalie Svenssonová (45 let), lékařka na oddělení psychiatrie v nemocnici v Uppsale. Přední švédská expertka na psychopaty, nová členka státní Skupiny profilování pachatelů (SPP), která pomáhá policejním jednotkám v celém Švédsku řešit závažné násilné trestné činy. Nathalie se nedávno rozvedla s advokátem **Håkanem Svenssonem**. Mají spolu syna **Gabriela** (8 let) a dceru **Teu** (6 let).

Sonja Nilsonová (67 let), Nathaliina matka. Ráda pije víno a martini, věnuje se střídavě fotografování a různým dobročinným projektům se svými kamarádkami z Lions Clubu.

Victor Nilson. Nathaliin otec, zemřel v první knize s názvem *Fon-tána*.

Estelle Ekmanová (43 let), Nathaliina mladší sestra. Před devíti lety nečekaně opustila svou rodinu a přestěhovala se do Sundsvallu. Pracuje jako zdravotní sestra na chirurgii, je vdaná za majitele klusáků **Roberta Ekmana**.

Louise af Croneborg. Nathaliina nejlepší přítelkyně, seznámily se při studiích na lékařské fakultě v Uppsale. Louise provozuje kliniku plastické chirurgie na stockholmské ulici Strandvägen. Dříve byla vdaná za **Franka Hammara**, který po rozvodu projevuje zájem o Nathalii.

Ingemar Granstam (61 let), vedoucí SPP. Obézní detektiv z kraje Norrland na severu Švédska, kvůli jeho tělesné stavbě, výraznému kníru a neotřesitelnému smyslu pro spravedlnost se mu přezdívá „mrož“.

Tim Walter (22 let), nejmladší člen SPP. Vyžívá se v technice a datech. Je pro něj daleko jednodušší naučit se z paměti tabulky a protokoly o výsleších než mluvit s lidmi a dívat se jim přitom do očí.

Angelica Hübinettová (55 let), tvrdá a schopná soudní lékařka skupiny. Daleko víc než pitvy ji dojmají výpravné filmy a romantické komedie.

POSTAVY Z KNIŽNÍ SÉRIE O SUNDSUALLU

Kriminální komisař **Johan Axberg** (40 let), vedoucí oddělení cíleného pátrání. Žije se svou partnerkou **Karolínou Lindovou** (37 let), která pracuje jako televizní reportérka. Mají spolu syna **Alfreda** (18 měsíců).

Lékař **Erik Jensen** (40 let), jediný Johanův blízký přítel. Nedávno se rozešel se **Sárou Jensenovou**, původně ženou v domácnosti. Nedávno se z ní však stala úspěšná spisovatelka. Zároveň navázala vztah se svým literárním agentem **Josém Rodriguezem**. Erik a Sára spolu mají dvě dcery, **Sannu** (8 let) a **Eriku** (10 let).

Rosine Axbergová (88 let), Johanova babička. Žije na ostrově Frösön, kde Johan vyrůstal od svých 12 let, protože jeho rodiče zahynuli při autonehodě.

PROLOG

Kdyby věděl, že to je poslední omeleta, kterou v životě usmaží, možná by jí věnoval větší péči. Ale po celodenní dřině je unavený a hladový, takže nemá moc chuť hrát si s detaily. Estetika mu navíc byla ukradená, obzvláště teď, když ona je nemocná.

Prokašlala devět dní a devět nocí. Myslel si, že to je tím jejím věčným nachlazením, které se jí usadilo na plicích. Ona tvrdila, že za její zhoršené astma může nezvykle vysoké množství pylu v ovzduší. Měla pravdu jako vždy – včera jí doktor předepsal kortikosteroidy a teď už jí bylo lépe. Doufal, že za chvíli zase uvidí její staré rázné já.

Během dne se ani na minutu nezastavil, ale stejně pořád nestíhal. Měli toho tolik na práci, ostatně jako každé jaro. Nástěnné hodiny z IKEA ukazovaly už čtvrt na sedm.

Čekal, až se v kastrůlku začne vařit voda na čaj, a díval se ven do deště. Nepředvídatelné cestičky dešťových kapek na skle v něm vyvolávaly nepokoj. Je mezi nimi všechno, jak má být? V posledních týdnech je podrážděná a chová se podivně. Co když ho už nemiluje? Řekl nebo udělal něco špatně? Ať si nad tím lámal hlavu sebevíc, nic ho nenapadalo, věděl však, že nejčastěji jí vadilo právě to, co neřekl či neudělal.

Na vodní hladině se vzdula první bublina. Nalil vodu do jejího obličného hrnečku a vložil do ní sáček s heřmánkovým čajem a dvě kostky cukru. V kuchyni si připadal neohrabaný, ale před ní by to ani za nic nepřiznal. Na rovnost v jejich vztahu velmi dbala, tedy alespoň teoreticky.

Postavil hrnek a talířek pečlivě na podnos a zamířil ke schodišti vedoucímu do patra. Když vstoupil na první rozvrzaný schod, opět ho přepadl stejný nepokoj jako před chvílí. Není nahoře nezvykle ticho? Před deseti minutami ho objímala na přivítanou, nemohla přece ještě usnout.

Zavolal na ni jménem. Nezaslechl žádnou odpověď, jen kroky svých chodidel ve vlněných ponožkách po borovém dřevě a šum kapek dopadajících na střešní okno, které do střechy zasadil, když roztál letošní sněh. Určitě už usnula, uklidňoval se a stoupal dál po schodech.

Když vyšel do patra, srdce mu bušilo. Znovu zavolal její jméno. Ticho. Z hrnku vyšpláchla trocha čaje a spálila mu palec, zašklebil se. Nalil do hrnečku nezvykle moc vody – další důkaz jeho nervozity.

Dveře do pokoje byly pootevřené. U země táhlo, jako by bylo otevřené okno. Možná se chtěla nadýchat čerstvého vzduchu. Za deště ale přece okna nikdy neotevírala. Strčil do dveří nohou, opatrně, kdyby opravdu spala.

Pohled, který se mu naskytl, ho omámil jako úder do obličeje.

1

SUNDSVALL,
SOBOTA 3. KVĚTNA

Takže tady bude v následujících dnech naše pracoviště,“ prohlásil „Ingemar Granstam, vedoucí státní Skupiny profilování pachatelů, a přeletěl pohledem okolí.

„Ano,“ ozval se dvaadvacitiletý kriminální technik Tim Walter z prostředního zadního sedadla. „Žije tu 50 780 obyvatel, v celém kraji pak skoro dvakrát víc.“

Natočil si kšiltovku bokem, povýšeně se zašklebil a dodal: „A jeden pachatel, kterého brzo vyprofilujeme a chytíme.“

„Nebud' si tak jistý,“ zabručel Granstam nórřlandským přízvukem. „Je to jeden z nejzvláštnějších případů, které jsem kdy měl na stole.“

„Ale i tak je to váš třicátý sedmý tady u SPP, ne?“

„To jó,“ protáhl Granstam nórřlandským přízvukem. „Šestnáctý mimo Stockholm, první v Sundsvallu. Někdy se cítím jako Nils Holgersson na divoké huse, jen s tím rozdílem, že my létáme po Švédsku ve stopách smrti.“

„A teď je čas na nórřlandské Chicago,“ usmál se Walter. „Je pravda, že jste nerozlouskl jen jeden jediný případ?“

„Jó,“ zabručel Granstam a pohled mu potemněl. „Sériový vrah, dostal přezdívku Chameleon.“

„Ten, co napodoboval slavné vraždy minulosti?“ zajímala se Nathalie Svenssonová.

Granstam přikývl.

„Ale už celých sedm let nic neprovedl, takže opravdu upřímně doufám, že už o něm nikdy neuslyšíme.“

V černém BMW se rozhostilo ticho. Nathalie pozorovala kouř stoupající z komínů továren rozmístěných podél moře, rozprostíral se nad městem a ležel mezi dvěma kopci, na kterých se město rozkládalo, jako poklop. Toto je její druhý případ u SPP. Jako přední švédská odbornice na psychopaty pomohla loni o Vánocích v Malmö dopadnout sériového sexuálního násilníka. Když se jí Ingemar Granstam zeptal, jestli by pro skupinu nechtěla pracovat i nadále, potěšilo ji to, ale dokázala si představit i lepší okolnosti, za kterých jejich spolupráce mohla začít.

Minulý pátek viděla, jak zemřel její vlastní otec. Obrazy a zvuky jí kolovaly hlavou dvacet čtyři hodin denně, řezaly ji do duše a těla jako střepy z okna, kterým otec proskočil. Navzdory bolesti stále ještě nechápala, co se vlastně stalo.

Její matka Sonja už měla smrt na jazyku, ale povedlo se jí z života nebezpečné otravy zotavit. Teď byla ve svém domě kousek od Uppsaly, obklopená kamarádkami. Když odtamtud Nathalie odjížděla, necítila se nijak provinile. Vždyť bude koneckonců pryč jenom asi den. Zítra v sedm večer si u Håkana vyzvedne děti. Ať se stane cokoliv, zítra už bude zpátky v Uppsale. Pokud by jejich dohodu porušila, Håkan by se nezdráhal použít to při sporu o děti proti ní. A především chtěla Teji a Gabrielovi oznámit, že dědeček zemřel, a to ještě dřív, než to Håkanovi „náhodou uklouzne“. V tisku se naštěstí neobjevilo nic víc, než že Victor Nilson, známý obchodník a bojovník za rovnoprávnost, zemřel na následky nešťastného pádu.

Otevřela svou kabelku ze značkové italské kůže, vytáhla kapesní zrcátko a upravila si obočí. Granstam ji nepožádal, aby s nimi jela jen kvůli profilování pachatele. Hlavním důvodem bylo, že sundsvallští policisté chytili těžce narušeného psychopata a chtěli, aby ho Nathalie vyslechla. To jí přirozeně lichotilo, ale s ohledem na děti a to, co se stalo, se jí nerozhodovalo zrovna snadno. Nakonec ji k souhlasu přiměla až její mladší sestra Estelle, která jí dnes ráno zavolala a prosila, ať přijede.

Nathalie Estelle neviděla skoro tři roky a jejich ranní rozhovor v ní probudil radost, starost i zvědavost. Věděla, že Estelle je do případu zapletená, jednak jako svědkyně a jednak jako domnělá milenka jednoho ze dvou zmizelých lékařů. Granstam nezmínil, že ji místní policie podezírá, ale Nathalie věděla, že to zamlčel jen proto, aby ji uklidnil. Estelle nechtěla po telefonu vysvětlovat, proč chce, aby Nathalie přijela. Řekla jí jen, že policii nevěří, že se všechno šíleně zamotalo a že potřebuje podporu. Mluvila nápadně nervózně a nepřírozeně, Nathalie ji takhle ještě nikdy neslyšela.

Nathalie se nemohla dočkat, až jí Estelle vysvětlí, proč před devíti lety tak náhle odešla od rodiny. Tehdy to sestra obhajovala tak, že chce žít svůj vlastní život, vyzkoušet něco nového. Nathalie měla vždy pocit, že to není celá pravda, ale po několika letech stále stejných otázek a odpovědí její vysvětlení přijala. Události posledních dní však na sestřino nečekané stěhování vrhly nové světlo. Nemusela být psychiatricka, aby si spočítala, že Estelle o nepochopitelném dvojím životě jejich otce věděla. Otázkou je, kolik toho věděla. A nejtěžší otázka ze všech: byla jeho obětí i sama Estelle?

Ingemar Granstam si nakroutil knír a zastavil na červenou. Dorazili na okraj centra. Bylo tři čtvrtě na dvě a nad domy a ulicemi se rozprostíralo šedivé světlo. Mlha pohltila městské věžičky a věže, moře vypadalo jako naleštěný hliníkový plech.

„Ve dvě hodiny máme schůzku s komisařem Johanem Axbergem, tam všechno probereme,“ oznámil Granstam, a jakmile naskočila oranžová, šlápl na plyn. „Jedeme přímo na stanici, v hotelu se můžeme přihlásit později.“

„Kde budeme spát?“ zeptal se Tim Walter.

„V hotelu Knaust,“ odpověděl Granstam.

„Staré letovisko dřevařských magnátů,“ pousmál se Tim a postrčil si kšiltovku do čela. „Věděli jste, že jeden z nich jezdil po tom mramorovém schodišti v hale na koni?“

„Jó, o tom jsem slyšel,“ zamumlal Granstam, ale zdálo se, že je myšlenkami jinde.

Nathalie věděla, že Granstam během cesty stejně jako ona sama dumá nad těmi několika málo informacemi, které k případu dostali. Ve skupině měli dohodu, že se předem nebudou pouštět do žádných spekulací. Pro vytvoření kvalitního profilu pachatele je nezbytné vidět místo činu a pokusit se vžít do myšlenek, pocitů a činů pachatele. Předčasné spekulace tomuto procesu většinou brání a zavádějí ho na scesti. Granstam byl v tomto směru neoblomný.

„Těším se na snídani v hotelu,“ prohodil Tim a ťukal něco do svého iPadu. „Vypadá luxusně.“

Nathalie si vzpomněla na Estellinu nabídku, že může přespat u ní, Roberta a dětí doma. Intuitivně odmítla. Jednak by s tím Granstam nejspíš nesouhlasil, jednak se v posledních dnech naučila na nikoho nespolečat – dokonce ani na ty, o kterých si myslela, že je zná nejlépe.

Přijeli do centra. Honosné budovy z přelomu století se mísily s běžnou městskou zástavbou, všechny však měly jedno společné – byly postaveny z kamene.

„Věděli jste, že po požáru v roce 1888 tady zůstalo devadesát procent obyvatel bez střechy nad hlavou?“ odložil Tim Walter svůj iPad. „Byl to

mimochoodem největší požár ve švédských dějinách. Sochy draků na rozích ulic jsou ochránci města, chrání ho před dalšími požáry.“

Nathalie a Granstam si vyměnili pohledy. „Díky za hodinu dějepisu, Time,“ řekla Nathalie. „Mít paměť jako ty, nemusela jsem na medicíně tak dřít.“

Tim se opřel o sedačku, založil si ruce za hlavou a tvářil se spokojeně. Granstam sledoval GPS a za pučícími listy bříz a javorů po levé straně se vynořil velký kostel z červených cihel.

„Za chvíli jsme tam. Time, ty to určitě víš – jak se jmenuje ten kostel?“

„Kostel Gustava Adolfa, říká se mu G2,“ vyhrkl Tim, kterému nedocházelo, že se kolegové jeho znalostmi spíš baví, než aby jim imponovaly.

Na kruhovém objezdu Olofa Palmeho zabočil Granstam vlevo a vjel na ulici Storgatan. Nalevo mezi listnatými stromy a bytovými domy prosvítala ráhna lodí na Selångerském jezeře. Nathalii zarazilo, jak moc se tu jaro v porovnání s Uppsalou opozdilo, ale vzápětí si uvědomila, že její dojem částečně ovlivňuje šedivé počasí a déšť, který právě očistil vzduch od pylu a hmyzu.

Policejní stanice sídlila v čtyřpatrovém domě z hnědých cihel s okny těsně vedle sebe. Nathalie vklouzla do lodiček a upravila si pravé ramínko podprsenky, které jí pod blůzou švestkové barvy sklouzlo. Ujistila se, že má v kabelce peněženku i mobil, pečlivě ji zavřela a vystoupila, jako vždy poslední z osazenstva auta.

„Těším se, až se seznámím s Johanem Axbergem,“ prohodil Tim Walter.

„To jó,“ přikývl Granstam a zamknul auto. „Johan Axberg je jeden z našich nejlepších policejních vyšetřovatelů.“

„To on překazil ten teroristický útok na festivalu Storsjöyran loni v létě, že?“ zeptala se Nathalie.

„Je to tak,“ potvrdil Granstam a otráveně se narovnal. „Ale umí být i dost nezvladatelný. Poté co před dvěma lety zmlátil bývalého své přítelkyně, ho postavili mimo službu a proběhlo i interní šetření. Zprostiti ho obvinění, ale víte, co se říká...“

„Není kouře bez ohně?“ navrhl Tim a přehodil si přes rameno tašku s třemi počítači.

„To jsem neměl na mysli, ale to je jedno,“ zamumlal Granstam a šouravým krokem vyrazil ke vchodu.

Nathalie vrhla na Tima přísný pohled. Věděl stejně dobře jako ona, že i Granstama nedávno postavili mimo službu, interně vyšetřovali a že tohle je po více než roce jeho první velký případ. Určité empatie by snad měli být schopni i lidé, u nichž je devadesát procent mozku zaměstnáno zapamatováváním čísel a na pohled nesmyslných kombinací písmen.

Ingemar Granstam se před vchodem zastavil, ztěžka se obrátil ke svým kolegům a přešel si dlaní po pleši.

„A mějte na paměti, že místní tým není bůhvíjak nadšený z toho, že jsme tady. To jejich velitel Ulf Ståhl nás požádal, abychom přijeli.“

„Místní švestky si značkují revír,“ zakřenil se Tim na Nathalii, když procházeli skleněnými dveřmi.

Nathalie jeho úsměv neopětovala. V duchu slyšela strach v Estellině hlasu, její zajímavé žadonění o pomoc.

2

Tak už jsou tady, pomyslel si s povzdechem policejní komisař Johan Axberg. Stál u okna své kanceláře v třetím patře a sledoval, jak trojice ze státní kriminálky kráčí ke vchodu. Komisaře Granstama, legendárního „mrože z Kiruny“, znal z médií, ženu s ladnými křivkami a dlouhými hnědými vlasy a kluka v kšiltovce ale viděl poprvé. Na té ženě mu však bylo něco povědomého.

Přistoupil k psacímu stolu a vyhodil do koše prázdný balíček nikotinových náplastí. Po krátkém zaváhání uklidil do skříně fotografii Karolíny a Alfreda. Slíbil, že úvodní schůzku povede ve své kanceláři, a nechtěl vystavovat na odiv svůj soukromý život. Kdo ví, jaké závěry by kolegové ze skupiny profilování pachatelů z obyčejné rodinné fotografie vyvodili? Pousmál se své přehnané skepsi, ale pomýšlení na rychlost, s jakou velitel Ståhl požádal o pomoc, ho ještě nepřestalo dráždit. S výjimkou Granstama právě Johan vyřešil ve Švédsku nejvíc vražd. I když to byl po návratu z rodičovské dovolené po Vánocích jeho první případ vraždy, on a jeho tým by ho zcela určitě zvládli sami.

Třikrát se napil studené vody přímo z kohoutku a nabádal se k pozitivnímu myšlení. Teď hlavně musí najít Erika. Zpráva o jeho zmizení ho šokovala a bylo jasné, že to má něco společného s psychiatrem, kterého včera našli zavražděného na ostrově Alnön. Poté co se o Erikově

zmizení dozvěděl, nedokázal už myslet na nic jiného. Karolína si stěžovala, že je ještě méně duchem přítomný než jindy, i když jeho znepokojení sdílela. Na případ dokázal chvílemi zapomenout jen díky Alfredově radosti z dalších pokroků, ale noční buzení jejich malého raubíře mu moc nedodávalo – kvůli stresu z Erikova zmizení spal velmi lehce a spánek mu připadal skoro až zbytečný.

Johan si osušil ústa hřbetem ruky a uvažoval, zda by měl SPP prozradit, že Erik je jeho nejlepší přítel. Rozhodl se s tím počkat. Zkušenosti mu říkaly, že policisté z hlavního města nemají zrovna pochopení pro to, že kolegové na maloměstech musí občas vyšetřovat zločiny, do kterých jsou zapleteni jejich blízcí.

Rozezvonil se telefon. Monika Roosová z recepce mu oznámila, že státní kriminálka dorazila. Požádal ji, ať je pošle nahoru, a vyrazil k výtahům.

3

Třetí patro,“ oznámil kovový hlas a výtah pomalu zastavil. Dveře „ se otevřely. První, co Nathalie uviděla, když z výtahu vystoupila, byl muž, který zachytil její pohled a trochu překvapeně a jakoby proti své vůli se na ni usmál. Měl nakrátko ostříhané rozčuchané hnědé vlasy, dvoudenní strniště a poněkud bohémský styl – volnou lněnou košili, černé džíny a ošoupané pohorky. Částečně jí připomínal Franka, tento muž byl ale vyšší a štíhlejší než on a připomínal profesionálního plavce, se kterým se Nathalie scházela po rozvodu s Håkanem. Zaujalo ji především něco v jeho zelených očích. Zašimralo ji v břiše.

„Zdravím vás, jsem komisař Johan Axberg,“ natáhl k ní ruku.

„Nathalie Svenssonová,“ řekla a ruku přijala. „Toto jsou mí kolegové Ingemar Granstam a Tim Walter.“

„Dámy zdravím vždy jako první, i když vím, že vaší skupince dáma nevelí,“ usmál se Axberg a potřásl si rukou s Granstamem a Walterem.

Nathalie si v duchu povzdechla a cítila, jak šimrání mizí. Jeho komentář sice nebyl nijak urážlivý, ale muži, kteří měli potřebu vtípkovat o „dámách“, ji nebavili. Johan se na ni pátravě zadíval.

„Vypadáte totiž jako ta ženská v tom pořadu o pečení, na který se dívá moje přítelkyně, Leila peče se to jmenuje nebo tak nějak.“

„Jo, lidi to říkávají,“ usmála se Nathalie. „Já bohužel neumím ani muffiny, vždycky je spálím.“

Johan přikývl a znovu nasadil vážný výraz.

„Tudy,“ ukázal a vykročil před nimi dál chodbou, která mohla náležet kterékoliv policejní stanici či úřadu.

Zavedl je do místnosti s výhledem na ulici, kde před chvílí zaparkovali. Mezi pěti žlutými bytovými domy v aleji plné lip s pučícími větvemi prosvítala jako modročerný had řeka Selångersån.

„Posaďte se,“ ukázal Johan Axberg na židle pro návštěvníky, vyrovnané na druhé straně psacího stolu. „Omlouvám se za ten nepořádek, ale máme napilno, jak určitě chápete.“

„To jó,“ promnul si Granstam knír. „Klidně můžeme rovnou začít.“

„Jen to tady rozjedu,“ řekl Tim Walter a otevřel notebook, který mu ležel na klíně.

„Už v kostce víte, co se stalo, ale ještě to shrnu,“ začal Johan a otevřel složku ležící na stole. „Zmizeli tu dva lékaři a jednoho z nich jsme našli včera ráno zavražděného.“

Položil na stůl dvě zvětšené pasové fotografie a ukázal na staršího z mužů. Bylo mu asi padesát pět let, měl vlnité hnědé vlasy, výrazné obočí a zářivý bílý úsměv kontrastující se sluncem opálenou pokožkou. Nathalie si pomyslela, že vypadá jako postarší George Clooney.

„Lékař Thomas Hoffman zmizel beze stopy během služby v pondělí v noci, někdy mezi druhou a třetí,“ začal Johan. „Vracel se z chirurgie na psychiatrickou ambulanci, ale už tam nedošel. V pátek ráno okolo osmé ho našli zavražděného v lesíku na ostrově Alnön.“

Přešel k mapě na zdi. Tim Walter vzhlédl od obrazovky a konstatoval: „Alnön je třináctý největší ostrov ve Švédsku. Před stavbou mostu na ostrov Öland byl most na Alnön nejdelší most ve Švédsku, měřil 1 042 metrů. Na ostrově je spousta zvěře, před několika lety tam zastřelili medvěda...“

„Hoffmana našla žena, která tam se svým ovčákem trénovala stopování,“ přerušil ho Johan a ukázal na křížek v jižní části ostrova. „Vše nasvědčuje tomu, že Hoffman byl zavražděn předtím, než ho tam vrah zanechal. Příčinou smrti byl úder tvrdým tupým předmětem, možná kladivem, do pravého spánku.“

„Lze určit přesný čas smrti?“ zeptala se Nathalie.

„Soudní lékař na tom pracuje, ale jelikož se krev nestihla úplně srazit, zemřel Hoffman pravděpodobně jen několik hodin předtím, než ho ta žena našla.“

„Takže ho vrah od pondělní noci někde schovával,“ konstatoval Granstam.

„Zhruba tři dny,“ přikývl Johan a vrátil se na své místo ke stolu. „Z nějakého důvodu ho pak pachatel umlátíl a nechal v lese.“

„Naše kolegyně Angelica Hübinettová pracuje v Umeå,“ zamumlal Tim Walter. „Na určování stáří je odbornice.“

„A napadá vás, kde ho mohl vrah ukrývat?“ zajímala se Nathalie.

„Ne,“ zamračil se Johan. „Hoffmanův mobil zmizel, ale vrah ho vypnul nejspíš hned po přepadení. Na místě nálezů těla ani na těle samotném jsme nenašli nic, co by nás na nějaké konkrétní místo zavedlo.“

Johan Axberg vzal do ruky fotografii. Byl na ní Thomas Hoffman, v polosedě opřený o kámen, oblečený jen ve spodním prádle. Nathalie odvrátila pohled. Krev na Hoffmanově spánku jí připomněla pohled na tátu ležícího na asfaltu. Nadechla se, vzpomínku vytěsnila a soustředila se na Johana, který mluvil dál: „Máme tu dva zajímavé nálezy. Zaprvé – po obou stranách páteře měl Hoffman v zádových svaích vyřezané dva obdélníky o rozměrech tři krát pět centimetrů.“

Další fotografie. Nathalie ji přelétla pohledem, ale pak se zase zadívala na šedé nebe. Ptala se v duchu sama sebe, zda bylo rozumné přidat se k vyšetřování. Možná měla prostě jen navštívit Estelle.

„U bederních obratlů L3 a L4?“ zeptal se Tim a přestal na okamžik psát.

„Uprostřed bederní páteře,“ potvrdil Johan.

„Jaký použil pachatel nástroj?“ naklonil se Granstam přes svůj velký pupek a zamžoural.

„Soudní lékař to odhaduje na dláto. Na základě místního krvácení se dá vyvodit, že Hoffman ještě žil, když mu ty symboly vrah vyřezával.“

Rozhostilo se stísněné ticho.

„Dokonalá symetrie,“ zhodnotil Tim Walter nakonec. „To svědčí o obsedantně kompulzivní poruše.“

„S těmi závěry brzdi,“ zamračil se Granstam. „Co to je v ranách za nečistotu?“

„Hlína, jehličí a tráva. Vrah obět vláčel asi dvacet metrů od lesní cesty na místo, kde jsme ji pak našli. Do lesa ho nejspíš přivezl v autě, žádné stopy to ale s jistotou nepotvrzují.“

Granstam kývl na Johana, aby pokračoval: „Ten druhý detail je to, že Hoffman měl v krku kostku domina. Když vezmeme v úvahu, jak hluboko vězela, zatlačil ji tam vrah nejspíš poté, co Hoffmana ubil.“

Další fotografie. Tentokrát se Nathalie podívala. Byla na ní kostka domina s šesti tečkami v každém políčku. Fotografie mohla být dost dobře černobílá, kostka ale ležela na kovovém tácku, v horní polovině zbarveném do modra.

„Další symetrie: šest plus šest,“ konstatoval Tim Walter. „A značky na jeho zádech mají stejné rozměry jako kostky.“

Johan, Nathalie a Granstam si vyměnili pohledy. Potom fotografie porovnali a viděli, že Tim má pravdu. Chvilí nikdo nepromluvil. Ozýval se jen klapot Walterových prstů, doprovázený hučením jeho notebooku. Nathalie myslela na svůj vlastní smysl pro pořádek, který se ze spontánního života, který chtěla a snažila se po rozvodu vést, neustále snažila

vytlačit. Ale chování pachatele svědčilo nejspíš o obsedantně kompulzivní poruše osobnosti, ke které ona měla velmi daleko.

Myšlenka zmizela, když šedé světlo za oknem potemnělo, jako by slunce zakryly ještě další mraky spolu s těmi, které nad městem už ležely jako příkrývka.

„Takže Hoffmanovo oblečení ani jiný majetek jste nenašli?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Johan. „Když vezmeme v úvahu poranění nohou způsobená tím, že ho pachatel vlekl po zemi, musel ho vysvléct už před vraždou. Otázkou je – proč?“

„Aby mu mohl do zad vysekat ty značky?“ navrhl Tim Walter.

„To ale nevysvětluje, proč mu sundal i kalhoty,“ namítl Granstam.

„Možná proto, aby ho ponížil,“ spekulovala Nathalie.

Na její návrh nikdo nezareagoval. Johan se zvedl a rozsvítil. „Požádal jsem o kávu a housky, každou chvíli by to měli přinést.“

Granstam na židli poposedl a vděčně přikývl. Johan se vrátil k psacímu stolu a vytáhl fotografii Erika Jensena. Byl to hezký muž, asi čtyřicetiletý, s podlouhlým obličejem a světlými vlnitými vlasy. Když Johan znovu promluvil, Nathalie si všimla, že jeho hlas zní stále znepokojeněji. „Případ číslo dvě je lékař Erik Jensen. Zmizel během služby v noci z čtvrtka na pátek, čili tři dny po Hoffmanovi. Šel zrovna od zásahu na psychiatrii, kde hospitalizovaný pacient dostal zástavu srdce. Jako poslední Erika viděla zdravotní sestra, která ho potkala v podzemní chodbě, jde nejspíš o stejnou chodbu jako v Hoffmanově případě. To bylo ve čtvrt na tři.“

Johan si rukama prohrábl vlasy a poznamenal: „Hoffman a Jensen tedy zmizeli ve zhruba stejnou dobu a na stejném místě. A toto je důvod, proč se domníváme, že spolu oba případy souvisejí...“

Vytáhl z obálky další fotografii. Nathalii nejprve napadlo, že to je kopie fotografie první kostky domina. Měla stejné proporce, stejnou

symetrii a ležela na stejném namodralém tácu. Pak si všimla rozdílu – namísto šesti a šesti teček byla na kostce jen jedna a jedna.

„Ležela v podzemní chodbě vedle Jensenovy jmenovky,“ informoval je Johan.

„Suvenýr od pachatele,“ ušklíbl se Tim Walter.

„Nejspíš,“ přikývl Johan. „Otázkou je, co tím chtěl říct?“

„K tomu se vrátíme,“ ozval se Granstam. „Máme nějaké další důkazy?“

„Možná,“ ukázal Johan na fotografii první kostky. „Na kostce v Hoffmanově krku našli soudní lékaři vlas, podle první analýzy není Hoffmannův. Když budeme mít štěstí, patří pachateli. Druhá kostka je bohužel klinicky čistá a na Erikově jmenovce jsou jen jeho vlastní otisky prstů.“

Někdo zaklepal na dveře. Johan zvedl pohled od fotografií a postavil se.

4

Když Johan Axberg otevřel dveře, Nathaliiny nohy ovanul průvan. Od dveří je vesele pozdravil mladík v kostkované flanelové košili a s hipsterským plnovousem a vjel dovnitř s vozíkem s termoskou kávou a čtyřmi houskami. Skupinka obklopila vozík a Johan všechny obsloužil. Nathalie nabídla Granstamovi svou housku a ten ji s nadšeným příkývnutím mezi sousty přijal. Po pár minutách svačiny a společenské konverzace se vrátili na svá místa u psacího stolu.

„U jmenovky Erika Jensa našli technici ještě jednu věc – malé množství hlíny, která, jak se zdá, odpadla ze vzorované podrážky, nejspíš pohorky či holínky.“

Členové Skupiny profilování pachatelů se na Johana tázavě podívali.

„Technici provedli zběžnou analýzu a tvrdí, že hlínu tvoří zvláštní směs s částicemi popela. Poslali ji k další analýze agronomovi Státní zemědělské inspekce.“

„To zní poněkud přehnaně,“ otřel si Tim kávu z horního rtu. „Není přece jisté, že ta hlína pochází od pachatele, nebo snad ano?“

„Není,“ souhlasil Johan. „Ale pokud se nám ji povede přiřadit k nějakému konkrétnímu místu, hodně nám to pomůže. Ve zdejší okrese údajně žije muž, který má přehled o kvalitě půdy ve městě i okolo něj. A je zajímavé, že hlína obsahuje popel.“

„Myslíte, že by ta hlína mohla pocházet z místa nějakého požáru?“ uvažoval Granstam a spolkl poslední kousíček housky.

Johan rozhodil ruce v gestu, které mohlo znamenat ano i ne.

„Je možné určit velikost té holínky či pohorky?“ zajímala se Nathalie.

„Bohužel ne,“ odpověděl Johan.

Nathalie přelétla pohledem své poznámky. „Pokud tomu rozumím dobře, Erik Jensen zmizel ve čtvrtek mezi druhou a třetí ráno a Hoffmana pachatel odvedl do lesa v pátek ráno.“

„Ano,“ potvrdil Johan. „Vrah musel tedy někde držet po dobu několika hodin obě oběti zároveň. Přemýšlel jsem proč, ale na nic jsem nepřišel.“

„Možná chtěl, aby se setkali?“ zazubil se Tim Walter.

„Pokud je opravdu držel na stejném místě,“ uvažovala Nathalie. „Ale to by nasvědčovalo tomu, že pachatel všechno velmi důkladně naplánoval.“

„Možná,“ uhladil si Granstam knír. „Ale s profilováním ještě počkáme. Mohl k tomu mít i praktické důvody, například to, že je v podzemní chodbě nemohl přepadnout dřív než přesně v té chvíli, kdy to opravdu udělal.“

Rozhostilo se ticho, dumali nad jeho úvahou. Granstam se chytil za záda a zašklebil se.

„Johane, můžete nám prozradit něco víc o obětech? Existují mezi nimi další spojitosti kromě kostek domina, jejich profese a toho, že oba lékaři zmizeli ve stejný čas a na stejném místě?“

„Ano,“ řekl Johan rázně. „Oba se nedávno rozvedli. Thomas Hoffman odešel od Marie před rokem. Manželství trvalo deset let, děti neměli. Marie pracuje jako ekonomka v Obchodní bance a v okamžiku vraždy byla na konferenci ve Västeråsu. Hoffman tady v nemocnici pracoval od přelomu tisíciletí a byl považován za dobrého lékaře, ale údajně rád obtěžoval ženský personál.“

„Údajně?“ nadzvedl Granstam obočí.

„Ano, podle toho, co víme.“

„Žádná ho nikdy nenahlásila?“ zeptala se Nathalie.

„Taková informace se k nám nedostala.“

„Žijí Hoffman i jeho bývalá žena s novými partnery?“ zajímala se Nathalie.

Roky na psychiatrii ji naučily, že jádrem mnoha konfliktů jsou problémy ve vztazích. Z Granstamových opakujících se historek pochopila, že jsou motivem i většiny vražd.

„Thomas Hoffman žil sám, pokud víme,“ odpověděl Johan. „Marie teď už půl roku bydlí s farářkou. Jejich vztah neměl podle Marie s rozvodem nic společného, příčina rozvodu byla obvyklá – odcizili se navzájem a vášně ve vztahu uhasla. Žádné zjevné konflikty ani motivy.“

„A co ten pacient, který mu vyhrožoval a kterého mám vyšetřit?“ zeptala se Nathalie.

„K tomu se ještě dostanu,“ odpověděl Johan.

„Ať nejdřív načrtne celou situaci,“ zamručel Granstam a vytáhl z kapsy kožené vesty krabičku se žvýkáčím tabákem.

Johan pozoroval fotografii Erika Jensena a dopřál si hlt kávy. Nathalie se zmocnilo tušení, že mezi těmito dvěma muži je nějaké pouto, silnější než čistě profesionální vztah. Zbytečně rozvláčný popis, který následoval, její tušení potvrdil.

„Erik Jensen a Sára Jensenová se rozvedli v lednu, tehdy jim uběhla lhůta na rozmyšlenou. Žádost o rozvod podávali v srpnu. Mají dvě děti, Sannu a Eriku, osm a deset let. Byli svoji patnáct let, o rozvod požádala Sára.“

Tim Walter překvapeně vzhlédl od obrazovky.

„Sára Jensenová, ta slavná spisovatelka? Co napsala *Me and my Selfie*?“

„Ano,“ přisvědčil Johan. „Teď má vztah se svým literárním agentem Josém Rodriguezem. Erik žije sám v jiném bytě, Sára bydlí ve stejném

domě a v péči o děti se co dva týdny střídají. Tu noc, kdy Erik zmizel, byly děti u Sáry a Josého.“

„Vyslechli jste je, že?“ zeptal se Granstam a vmáčkl si pod ret miniaturní sáček tabáku, až se mu zvlnil knír.

„Jistě,“ odpověděl Johan. „Netuší, co se mohlo stát. Sára si samozřejmě dělá velké starosti.“

„To chápu,“ prohlásil Tim Walter tvrdě. „Pokud pachatel jedná, co se časové symetrie týče, podle nějakého obsedantně kompulzivního vzoru, musíme Erika Jensena najít do pondělního rána...“

Když Johan zaťal zuby a přikývl, zřetelně mu vystoupily čelisti. „Sára a José jsou nyní na autogramiádě v Berlíně, vrací se zítra ráno. Dovolil jsem jim tam jet.“

„A děti?“ zeptala se Nathalie.

„Jsou u Sářiných rodičů.“

„Erik je navíc jako kolega oblíbený, nemá žádné zjevné nepřátele. Mobil má vypnutý. Netušíme, kde se nachází,“ dodal Johan.

„Nejspíš je ukrytý na stejném místě jako Hoffman,“ zabručel Granstam a znovu si dolil kávu.

„Prohledali jsme nejbližší okolí nemocnice, ale bezvýsledně,“ oznámil Johan. „Technikům na stole samozřejmě přistála celá halda věcí, je šílené, co všechno lidi zahazují: prázdné plechovky, papírky od sladkostí, krabičky od žvýkacího tabáku, plastové hračky, kondomy, mince... tak bych mohl pokračovat ještě dlouho. Ale bohužel nic, co by nám poskytlo nějaké jasné vodítko.“

„Rád bych se pak na ty věci mrkl,“ požádal Tim Walter.

„Samozřejmě,“ souhlasil Johan.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do místnosti vstoupil policejní velitel Ulf Ståhl, na sobě měl jako obvykle šedý oblek od Armaniho a právě vyžehlenou košili. Srdečně pozdravil členy SPP a zdůraznil, jak je dobře, že přijeli.

„Jak to jde?“ zajímal se, když dohrál svou předeheru a celou místnost naplnila vůně jeho exkluzivní vody po holení.

„Komisař Axberg nás uvádí do případu zavrženíhodně vyčerpávajícím způsobem,“ ubezpečil ho Granstam.

„Na šest hodin večer jsem oznámil tiskovou konferenci, doufám, že se jí zúčastníte.“

„To si budeš muset vzít na povel ty,“ odpověděl Johan. „Jestli ten případ máme včas rozlousknout, musíme makat.“

Stáhl pozoroval svého podřízeného. Na okamžik se zdálo, že ho má v úmyslu pokárat. Pak vrhl na Nathalii a Granstama křivý úsměv. „Rozhodně ho nemůžu nařknout z toho, že si válí šunky.“

Znovu se otočil k Johanovi: „O půl šesté očekávám zprávu o průběhu vyšetřování. Spoléhám na tebe. Na vás!“

Stáhl pokývl skupině a odešel. Johan se zvedl, otevřel okno a letmo pohlédl na hodiny z IKEA na zdi. Tři čtvrtě na tři. Ve velké konferenční místnosti na ně čekají policisté v utajení. Byl nejvyšší čas úvodní schůzku ukončit.

„Co se týče našeho hlavního podezřelého, kterého chceme, abyste vyšetřila,“ promluvil Johan s pohledem upřeným na Nathalii, „je to Kent Runmark, třicet devět let. S místní psychiatrií je v kontaktu víceméně celý život. Když mu bylo sedmnáct, mučil a následně zavraždil své pěstouny, kteří už neměli sílu na to, aby ho u sebe doma nechávali dál bydlet. Pravděpodobně je ubil kladivem.“

Johan se probíral stohy papírů na stole. K Nathaliině úlevě už jim žádné další fotografie neukázal. Místo toho se zvedl ze židle, znovu přešel k mapě města a ukázal na mys na severním okraji Alnönu.

„Jeho pěstouny našli tady v lese, ani ne kilometr od domu. Policii zavolal sám Kent a řekl jim, že ‚právě ty svině umlátí!‘. O pět let později ubil francouzským klíčem policistu, který ho vykázal z parku v Umeå. Od té doby byl čas od času hospitalizovaný na psychiatrii. Ale před asi

rokem se z něj stal ambulantní pacient, protože jeho stav je ‚stabilní‘, jak stojí v kartě, kterou mám někde v tomto nepořádku.“

„Jaká je jeho diagnóza?“ zajímala se Nathalie.

„Mnohočetná porucha osobnosti s obdobími paranoidní psychózy,“ odpověděl Johan.

Granstam položil svou medvědí tlapu Nathalii na rameno. Ucítila slabý závan žvýkacího tabáku.

„Už chápeš, proč jsem chtěl, abys jela s námi?“ zašeptal.

Přikývla, aniž z Johana spustila pohled. Granstam stáhl ruku zpět a Johan pokračoval: „Kent Runmark v poslední době nebral předepsané léky a bylo mu čím dál hůř. Minulou sobotu večer se objevil na psychiatrické pohotovosti. Tam se setkal s lékařem Thomasem Hoffmanem...“

„Dva dny před Hoffmanovým zmizením,“ doplnil Tim Walter.

„Přesně tak,“ souhlasil Johan. „Runmarkovi nebylo dobře a podle přítomné sestry požadoval hospitalizaci. Jelikož na všech odděleních bylo plno, Hoffman rozhodl, že Runmarkovi jen zvýší dávky léků a posle ho domů.“

„A klinika soudní psychiatrie?“ zeptala se Nathalie.

„Tam měli taky plno a nemohli ho přijmout. Takže Kent Runmark z pohotovosti odešel, očividně dopálený. Poslední, co Hoffmanovi řekl, také podle přítomné sestry, bylo, že ‚by si měl dávat sakra majzla‘. Nikdo neví, kde se od té doby Kent Runmark nacházel. On tvrdí, že byl u sebe doma a hrál videohry, ale nikdo mu to nemůže potvrdit. Alibi nemá ani na dobu, kdy pachatel unesl a následně nechal v lese Hoffmana.“

Odmíchl se. Po ulici projel s drnčením moped, nebe bylo stále neprostopupně šedé, ale nepatrně zesvětlalo.

„To mučení pěstounů, jak jste říkal,“ připomenul Granstam.

„Nic podobného kostce domina v krku ani řezným ranám na zádech,“ odpověděl Johan. „Byly to spíš zhmožděninny od úderů a popáleniny od cigaret.“

Zaklonil se na židli a masíroval si spánky. „Kent Runmark je pro nás obzvlášť zajímavý hlavně proto, že se na pohotovosti objevil ještě jednou. Nechali si ho tam na pozorování.“

Zmlkl a pozoroval své přespolní kolegy. Spatřil zájem v očích Ingemara Granstama a Nathalie Svenssonové a škleb Tima Waltera, který říkal „chápu-mluv-dál“.

„Bylo to ve čtvrtek večer, devět hodin před zmizením Erika Jense. Když Erik ošetřoval pacienta se zástavou srdce, který zkolaboval na chodbě, Kent Runmark vyšel ze svého pokoje a viděl Erikovy neúspěšné oživovací pokusy. Když pak Erik z pohotovosti odcházel, Runmark za ním zakřičel: ‚Vrahu! Však tě stihne trest, anděli smrti!‘“

„Jak milé,“ poznamenal Tim Walter.

„To neměl Kent Runmark přidělený dozor?“ podivila se Nathalie.

„Ale jo, měl,“ odpověděl Johan. „Ale při té zástavě srdce vypukl chaos, nikdo honem nevěděl, co má dělat. Runmark vyhrožoval Erikovi, ale vzápětí vzal roha a z oddělení se vypařil. Nikdo neví, kam se poděl. A Erik zůstal ještě na pohotovosti, na oddělení se vracel podzemní chodbou až za nějakou dobu.“

„Takže Runmark mohl napadnout i jeho,“ usoudil Granstam a založil si ruce na prsou. „Mohl Erika ukrýt, ráno zavraždit Hoffmana a pak ho nechat na Alnönu.“

Johan vážně přikývl. „Kent Runmark nechal své auto, černou dodávku, v garáži nemocnice, asi padesát metrů od místa, kde jsme našli Erikovu jmenovku. Teď ho zkoumají technici, ale zatím nic nenašli.“

„Je dost velký a silný na to, aby mohl přemoct Erika?“

Johan znovu přikývl.

„Otázkou je, jak by to udělal,“ podotkla Nathalie.

„Zbil ho do bezvědomí a odvlekl ho tam?“ navrhl Tim Walter. „Působí jednoduše násilnický.“

„To jó,“ souhlasil Granstam. „Nebo měl zbraň a donutil Jensena, aby šel s ním. Kde Runmark bydlí?“

„V bytě ve čtvrti Granloholm, pár set metrů za nemocnicí. V bytě nejsou žádné známky přítomnosti oběti.“

„Ale pokud je to opravdu on, tak proč ty kostky domina a řezné rány?“ přerušila je Nathalie.

Johan pokrčil rameny.

„Čeká na vás na samotce v suterénu,“ řekl bez sebemenší stopy sarkasmu v hlase. „Kent Runmark je jeden z nejméně příjemných lidí, s kterými jsem se kdy setkal. Jako by se do člověka zahryzával, jako krysa, co se pomalu a cílevědomě prohloďává betonovou podlahou a není jí to nijak nepříjemné. Po chvíli strávené s ním máte pocit, že obvinění jste vlastně vy sami.“

Nathalie se pokusila potlačit povzdech. Už ji nebavilo, jak lidi popisovali pacienty jako zmutované klony Hannibala Lectera. I za tím nejbizarnějším chováním stál vždy člověk a jejím úkolem bylo pokusit se ho spatřit.

„Odebrali jste mu vzorky DNA?“ zeptal se Tim Walter.

„Ano,“ odpověděl Johan. „Potřebovali jsme k tomu čtyři kluky ze zá-sahovky.“

Nathalie se netrpělivě postavila.

„Půjdeme?“

5

SUNDSVALL 2005

Kdyby si stoupl na špičky, spatřil by střechu jejího domu. Byla červená, rezavá a v záři červenového slunce stojícího vysoko na obloze svítila jako řehavý uhlík. Ode dne, kdy se sem o slunovratu přistěhovala, stál každý den po snídani, obědě i večeři chvilku v okně obývacího pokoje a myslel na ni. Dokonce i den zakončoval stejně, ale tehdy si dovolil postát u okna o několik minut déle. Vzpomínku na její úsměv, exotické rysy a svižné pohyby si potom odnesl s sebou do ložnice a svých snů.

Možná je to láska. Není si tím jistý, nikdy nebyl zamilovaný. Nikomu o svých citech neřekl, ani svému staršímu bratrovi, ani Oskarovi. Ale jak by se jim asi tak dokázal svěřit, když si své city umí stěží zformulovat sám pro sebe?

Zvažoval, že by si s ní popovídal. Když se setkali v obchodě, v lékárně či na benzince, tak si pochopitelně netroufl na víc než plaché kývnutí na pozdrav. Nevěděl, kdo je ani odkud pochází, ale podle jejího oblečení a chování šlo poznat, že nejde o žádnou venkovanku. Byla stejně stará jako on a vždycky vypadala vesele. Proč si koupila starý dům po vdově Granhedenové, to netušil. Oskar ve městě zaslechl, že je z Uppsaly a že ji život ve městě už unavoval.

Přejel si rukama po obličejí. Přemalovával altánek a po práci byl celý zpocený, měl by si skočit do sprchy. Byl jeden z nejteplejších letních dnů a on měl na sobě, jako vždy při práci na zahradě, tvrdohlavě montérky (pod nimi samozřejmě jen spodky a košili), takže jeho tělo jelo na plné obrátky, aby se zchladilo. Ale ještě ho čeká odpolední směna, sprcha musí počkat.

Šel do kuchyně, spolkl prášky, co bral před obědem, a spláchl je hltem vody přímo z kohoutku. Pomyslel si, že se musí vzchopit a příště, až ji potká, jí něco říct. Když vezme v úvahu, v jak špatném stavu je její dům, mohl by se jí zeptat, jestli by nechtěla s něčím pomoci. To přece nemůže být tak těžké?

Ale odpověď na tuto otázku už znal a to ho odrazovalo. Bylo mu třicet jedna a k žádné ženě se zatím ještě ani nepřiblížil. Bylo to jako prokletí. Nedobrovolně se smířil s osamělým životem. Nejspíš byl v nesprávném slova smyslu příliš plachý a zároveň příliš drsný. Občas měl pocit, že ženy děsí svými neomalenými vtipy. Nebo je snad chyba v jeho silném, ale podsaditém těle? Jiní muži ho považovali za tvrdého a mužného, byl však velmi mlčenlivý, takže měl jen jednoho blízkého přítele, Oskara. Často o sobě slýchával, že žije ve svém vlastním světě. Myslel si, že to je podivné tvrzení – kdo ve svém vlastním světě nežije?

Usmál se a v duchu slyšel Oskarova povzbudivá slova: „Nic s tebou není špatné! Když se i mně povedlo usadit, tak to tobě vyjde taky.“

A Oskarovi se opravdu dařilo. Od té doby, co dostal nové léky, ho už netrápila maniodepresivní psychóza a přestal pít. Eva-Marie byla srdečná, hodná žena a práce v nemocnici Oskara bavila. A hlavně, pokud vše půjde, jak má, se z Oskara za měsíc stane tatínek.

Vzal talíř s falunskou uzenkou a makarony a vložil ho na tři minuty do mikrovlnky. Když pokládal na stůl kečup a pivo, přistihl se, že si píská písničku, kterou slyšel ráno v rádiu, text písně si ale nepamatoval.

Po obědě má jít k Mikaelovi, pomoci mu hřebelcovat koně a držet krávu, kterou bude jeho starší bratr operovat. Potřeboval jeho pomoc stále častěji jak ve veterinární ordinaci, tak ve stáji. Jednalo se sice o zajímavou i zábavnou práci, ale začínalo jí být už trochu moc. Musím to s ním probrat, rozhodl se a položil na voskový ubrus se zelenými a bílými proužky slánku a příbory.

Když letmo pohlédl z okna, ihned jej uviděl. Její červený Golf, nejmenší a nejčistší auto, jaké obyvatelé této čtvrti spatřili za celá desetiletí. Srdce mu v hrudi udělalo kotrmelec, stál jako ochromený a díval se, jak auto prosvištělo okolo po šterkem vysypané cestě, až se za ním zaprášilo.

Ve chvíli, kdy mu její auto zmizelo z dohledu, se rozhodl. Podvědomě zkontroloval mikrovlnku a kohoutek a vyšel z kuchyně. Klíče od auta měl v zapnuté kapse montérek. Když otevíral vchodové dveře, cítil v sobě pozoruhodné množství energie.

Její auto spatřil asi po kilometru. Kam má namířeno? Je sobota, v obchodě i na benzince mají otevřeno. Nebo snad jede do města?

Náhle jeho nadšení dohnil rozum. Co ho to napadlo? Možná by to měl otočit.

Ještě kousek, přel se sám se sebou.

Když zabočila na parkoviště u jediného obchodu s potravinami na ostrově, srdce se mu rozbušilo rychleji. Nebyla tam skoro žádná auta, čemuž se nedalo divit, bylo poledne a teplota šplhala ke třicítce. Zabočil za ní, také vlastně potřeboval nakoupit.

Vystoupila z auta, stejně mrštná a uhlazená jako vždy. Sandály ze světlé kůže na klínku, dohněda opálené nohy a bílé kraťasy. Její růžové tričko s límečkem a to, jak pohodila svými nakrátko střiženými vlasy, ho donutily stáhnout okýnko a zhluboka se nadechnout dusného vzduchu.

Seděl ve svém autě, dokud nezmizela za dveřmi. Nesmí si všimnout, že ji sleduje. I když si ho nejspíš nevšímalá vůbec, tak tomu většinou bylo. Možná to tak je nakonec lepší.

Váhavě pozoroval silnici vedoucí zpátky domů a pomyslel si, že tohle byla ta nejjednodušší část. Představoval si snad, že teď se na ni odváží promluvit? Navíc je celý zpocený, na sobě má pracovní oblečení a dřeváky celé pokryté fleky od barvy.

V duchu slyšel Oskara: „Neplánuj pořád všechno, dovol věcem, aby se děly. Když nad tím začneš moc přemýšlet, znervózníš a podělá se to.“

Kráčel ke vchodu a opakoval si jeho slova jako mantru. Zachytil závan její vůně – směs konvalinky a citrusů – a ucítil, jak se mu svírá žaludek.

Jako v transu se chopil vozíku a tékal pohledem po obchodě. Nikde ji neviděl, tak vyrazil k pultu s ovocem. Studený vzduch mu příjemně chladil čelo a tváře, pokoušel se vymyslet, co jí řekne.

Když přišel k ovoci, spatřil ji stát o deset metrů dál u lednice, ze které právě brala dva litry nízkotučného mléka. Pohodila blondatými vlasy a podívala se na něj tak rychle, že nestačil uhnout pohledem. V opáleném obličejí se jí rozzářil bílý úsměv a zasáhl ho do očí, žaludku a kolennou. Pokusil se jí úsměv oplatit, kývl na pozdrav a vymáčkł ze sebe „dobrý den“, což znělo stejně přiškrčeně, jak se cítil.

Přátelsky ho pozdravila a odkráčela k masnému pultu. Okamžik byl pryč. Vzal trs banánů a hodil ho do vozíku. Zvuk banánů dopadajících na dno vozíku ho vyděsil, lekl se, že se ohlédne a bude přemýšlet, co tam dělá, ona však mezitím upoutala pozornost prodavače a ptala se ho na něco ohledně bramborového salátu a steaku.

Opatrně popojel s vozíkem blíž k ní. Zastavil se u koření, popadł sáček bobkového listu a předstíral, že si čte zadní stranu obalu. Sáček v jeho velké dlani šustil, všimł si, že se mu klepe ruka.

U kasy před sebe pustil starší ženu, která nyní stála mezi nimi, ale oči z ní stále nespustil. Svižné ruce bez prstenů, usměvavé oči, které jejím pozoruhodným rysům, stvořeným nejspíš šťastným Bohem, dodávaly na půvabu. Představoval si, že by k ní směl přijít docela blízko.

Zastyděl se nad svými myšlenkami a svým zíráním. Donutil se obrátit pohled na vystavené titulní strany večerních novin. „Nejlepší tipy na grilování“ nebo „Úmorná vedra pokračují“ – stačí si vybrat. Vzal si oboje a pomyslel si, že bude mít alespoň dobrou podložku pod plechovky s barvou.

Když platil hotově, zmizela za skleněnými dveřmi. Jen mávl rukou, když se ho prodavačka ptala, jestli chce účtenku, a vyběhl za ní.

Slunce byla žhnoucí koule a nikde žádný stín.

Kráčel ke svému fordu a říkal si, že určitě bude mít další příležitosti.

Vtom se to stalo. Koutkem oka postřehl, jak se jí při otevírání dveří od auta zahákla igelitová taška o kliku. Roztrhla se a krabice s mlékem a bramborový salát z ní vyklouzly na zem.

Bezmyšlenkovitě k ní přiběhl, dřepł si a vzal karton do ruky.

„Tady máte,“ zamumlal a cítil, jak se její ruce ve chvíli, kdy na něj pohlédla a usmála se, dotkly bříšek jeho prstů.

„Díky.“

Když skládala nákup na zadní sedadlo, stál tam jako solný sloup s napřaženými pažemi, ale v poslední sekundě, než se k němu znovu obrátila, se vzpamatoval.

„Myslím, že jsme se pořádně nepozdravili,“ řekla.

Potrásli si rukama a představili se.

„Vždyť my vlastně bydlíme velmi blízko sebe,“ slyšel svůj hlas.

„Ano, viděla jsem vás na vašem statku. Máte to tam moc hezké.“

„To vy taky,“ řekl a cítil, že má v ústech jako v poušti.

Nadzvedla obočí a zasmála se.

„Můj dům je těsně před zřícením, to určitě víte.“

„To ano,“ sbíral odvahu. „Pokud byste chtěla s něčím pomoci, stačí říct. Manuální práce mi jde a většinu potřebného náradí mám.“

„Už jste mi pomohl dost,“ usmála se a zavřela dveře. „Ale stavte se na šálek kávy, hodilo by se vám to zítra odpoledne?“

Jeho vědomí se na tři vteřiny zcela odmlčelo.

„Ano, samozřejmě,“ vykoktal.

„Co třeba o půl třetí?“

Přikývl.

„Tak jsme domluvení. Musím jet, než se to mléko začne vařit.“

Nasedla do auta, zběžně na něj mávla a odjela.

Byl sopka žhavější než slunce. Nevěděl ale, že jeho štěstí je začátek stejně velkého smutku.

6

„Výslech nijak nespěchá,“ řekl Johan Axberg. „Kenta Runmarka tady můžeme držet ještě čtyři hodiny. Napadlo mě, že byste se měli nejdřív seznámit s mým týmem. Pak se nám budou snáze rozdělovat pracovní úkoly.“

„To zní rozumně,“ přikývl Granstam a naslinil si ukazováček, aby z papírového tácku sesbíral poslední drobečky housky. „Pokud bude pachatel v Erikově případu dodržovat stejný časový plán jako u Hoffmana, musíme ho najít do pondělí, jak už bylo řečeno. Můžete nám říct něco o té zdravotní sestře, která ho viděla jako poslední?“

„Jistě,“ řekl Johan a Nathalie zoufale klesla zpět na židli.

Ráda by nejdřív slyšela Estellinu verzi, ale uvědomovala si, že s nastalou situací nic nenadělá.

„Estelle Ekmanová, sestra na chirurgii, potkala Erika Jensena asi dvě stě metrů od místa, kde jsme později našli kostku domina a Erikovu jmenovku. Měla namířeno na psychiatrii, aby vytáhla stehy jednomu pacientovi, a Erik se vracel na pohotovost. Podle Estelle se jenom pozdravili, protože oba spěchali. Na Erikovi si nevšimla ničeho divného a na zbylých pěti stech metrech už nikoho dalšího nepotkala. Estelle jela na koloběžce a Erik šel pěšky, ta chodba navíc zatačí, takže když tvrdí, že žádné přepadení neviděla ani neslyšela, s časem a místem přepadení

to nijak nekoliduje. Na tuto chodbu se navíc napojují tři další chodby, čtyři výtahy a potom garáž. Pachatel měl několik možností, odkud mohl přijít.“

„A ty řeči o jejich vztahu?“ zeptal se Granstam.

„Ty šíří jejich vlastní kolegové,“ odpověděl Johan. „Estelle tvrdí, že spolu jen na nějakém nemocničním večírku nevinně flirtovali, ale mám pocit, že něco tají.“

„Na tom by nebylo nic divného, vždyť je vdaná a má čtyři děti,“ podotkl Tim Walter a Nathalie si všimla, že má na obrazovce otevřenou nějakou evidenci.

Už měla na jazyku, že Estelle je její sestra, ale zarazila se. Johan pokračoval: „Estelle je vdaná za Roberta Ekmana, majitele klusáckých koní. V devadesátých letech ho třikrát zadrželi za napadení, daňové podvody a doping u koní. Navíc na začátku století bez povolení zastřelil medvěda.“

Nathalii zamrazilo v zátylku. O tom se Estelle nikdy nezmínila. I když měla pocit, že Robert je muž, který hraje podle svých vlastních pravidel, tohle ji překvapilo.

Tim Walter se zakřenil. „Ale ne toho medvěda na Alnönu, že?“

„Ne,“ odvětil Johan. „Ve vesnici Storlien.“

„Na králových honebních pozemcích?“ podivil se Walter.

Johan neodpověděl, místo toho se podíval do očí Granstamovi. „Tu noc, kdy Erik zmizel, byl Robert doma s dětmi. Estelle by dokázala Erika sama odtáhnout jen stěží. Čistě teoreticky mohla pachateli při jeho přemísťování pomáhat, tomu ale nic nenasvědčuje.“

Tak to je fajn, pomyslela si Nathalie. Ale proč byla Estelle v telefonu tak vyděšená?

„Ví Robert o tom, že je mu Estelle údajně nevěrná?“ zeptala se.

„Ne, nebo se tak alespoň tvářil. Považoval to za vyloučené a já na něj nechtěl tlačit. O její nevěře nemáme vlastně žádné důkazy.“

„Má Estelle nějakou vazbu na Hoffmana?“ přejel si Granstam rukou po pleši.

„Ne, zatím o žádné nevíme.“

„Kromě toho, že oba pracovali ve stejné nemocnici,“ ozval se Tim Walter. „Je přece jasné, že ten zločin má něco společného s nemocnicí. Chci říct – proto jsme přece tady, ne?“

Tázavé pohledy zpoza stolu. Tim Walter se pustil do vysvětlování: „Protože nemocnice se jen hemží lidmi a množství potenciálních pachatelů se rovná desetině počtu obyvatel města, ne? Kompletní profil, který vytvoříme, může vyloučit dobrých devadesát procent podezřelých, pokud vezmeme v úvahu normální rozdělení pravděpodobnosti čili Gaussovu křivku...“

Johan si povzdychl a otevřel další okno. Když se vrátil ke psacímu stolu, Nathalie vycítila, že už nemůže dál čekat.

„Estelle Ekmanová je moje mladší sestra.“

Johan na ni překvapeně pohlédl. Přikývla a pokračovala: „Je o dva roky mladší než já, už devět let žije v Sundsvallu. V posledních letech jsme nebyly moc v kontaktu.“

Hladké čelo Ingemara Granstama se stáhlo do ustaraných vrásek. „Interně jsme to zvážili a dospěli jsme k názoru, že to nevádí. Vždyť Nathalie bude především pomáhat s výslechem Kenta Runmarka.“

Johan se posadil. Zadumaným pohledem tékal mezi Nathalií a Granstamem. K Nathaliinu překvapení pak prohlásil: „Mně je to šumafuk. Tady u nás jsme zvyklí vyšetřovat příbuzné i přátele.“

Letmo pohlédl na fotografie Hoffmana a Jensena a pak zase vzhlédl. „Erik Jensen je můj dobrý přítel. Zním dokonce i jeho ženu Sáru.“

Vrásky v Granstamově obličejí se prohloubily, ale mlčel. Johan se obrátil k Nathalii: „Estelle budu vyslychat dnes v osm hodin večer u ní doma. Pokud chcete, můžete jet klidně se mnou. Do té doby stejně musíme být s Kentem Runmarkem hotovi.“

„Jistě,“ odpověděla Nathalie.

Johan pohlédl na hodinky. Čtvrt na čtyři. Zvláštní, že na nás nikdo neklepal, pomyslel si a zvedl se.

„Setkáme se za deset minut ve velké konferenční místnosti, je to v chodbě po pravé straně,“ zakončil poradu.

7

Nathalie ihned zamířila na toalety na chodbě. Zamkla za sebou dveře, zavřela oči a uvolnila ramena. Cítila silnou potřebu být sama, alespoň na minutu. Události posledních dní spolu s právě proběhlou poradou způsobily, že se jí udělalo slabo.

Opláchla si obličej studenou vodou a upravila si make-up. Několikrát si kartáčem pročísla hnědé kadeře a pomyslela si, že by měla zavolat Estelle. Doufala, že by se s ní mohla setkat o samotě, ale z toho, co Johan Axberg říkal, pochopila, že tomu tak nebude.

Vytáhla z kabelky mobil a všimla si, že v ní stále leží identifikační vojenská známka na krk. Dostala ji od Granstama, když ji vyzvedával doma jižně od Uppsaly. Proti své vůli si ji pověsila na krk a spustila ji na blůzu, připadalo jí, že tam působí nejméně rušivě.

Frank jí už třikrát volal a poslal jí čtyři zprávy, ve kterých prosil o odpuštění. Neodpověděla mu a všechny je vymazala. To, že před ní tajil pravdu o tom, co se stalo Adamovi, její životní lásce, mu nikdy neodpustí.

Jak Gabriel, tak Tea jí poslali fotky, na nichž skáčou na trampolíně, kterou jim Håkan koupil. Odepsala: „Vyzvednu vás zítra v sedm. Těším se!“

Bodlo ji špatné svědomí. Ale rozvod s Håkanem byl nutný. Udělal z ní šťastnější a lepší mámu. Teď ho jen musí přimět pochopit, že by

děti měli mít ve střídavé péči. Kdykoli si vzpomněla na rozhovor se sociálkou, ve kterém prohlásil, že požaduje výhradní péči, rozčílila se. Věděla, že to dělá proto, aby ji potrestal – další důkaz toho, že udělala dobře, když ho opustila.

Pořád ještě nestrávila, jak se s dětmi objevil ve Stockholmu před bytem, kde občas přespává. Když se ho na to zeptala, popřel to, věděla však, že jí lže. Už se chtěla zeptat Gabriela a Teji, ale v poslední chvíli si uvědomila, jak by bylo hloupé do toho děti zatahovat ještě víc.

Ve středu mají mít poslední schůzku se sociálkou. Potom tohle šílenství skončí. Střídavá péče je pro děti to nejlepší, žádná jiná možnost nepřicházela v úvahu.

Vytukala Estellino číslo, ale na hodinkách viděla, že už zbývá jen deset minut, než se mají znovu sejít, a rozhodla se, že se půjde raději nadýchat čerstvého vzduchu. Když odcházela k výtahům, všimla si Johana, který se s ustaraným výrazem skláněl nad svým psacím stolem. Pomyslela si, že je dobře, že je blízký přítel Erika Jensena. Její příbuzenství s Estelle bude tím pádem určitě představovat menší komplikaci.

Ve výtahu jela sama. Využila toho a otevřela stránky seznamky. Po posledních dnech vůbec netoužila po nových známostech, ale i tak se na stránky musela několikrát denně podívat. Potřeba být ujišťovaná o své atraktivitě byla reflex, který buď nedokázala, nebo nechtěla ovládnout. Všimla si, že má čtyřicet dva nových zpráv, jednu i od kolegy Bengta Vallmana.

V pondělí u vás nastupuju. Doufám, že se tam uvidíme. :-)

Když se dveře od výtahu otevřely, odeslala odpověď:

Ne, nevidíme. Mám volno. Pak se uvidíme pouze jako kolegové. N.

Vyšla skleněnými dveřmi ven, spokojená se svou odpovědí. Mraky se mezitím roztrhaly a propustily zrnité světlo, v němž se zeleň pučících větví stromů okolo policejní stanice rozzářila v kontrastu k šedivému a bezbarvému okolí. Přestal foukat západní vítr, ale vzduch se ochladil a Nathalie ucítila osvěžující pocit svobody. Vzpomněla si na Kenta Runmarka, který sedí sám v cele v suterénu a čeká na ni.

Jít ven dobít si baterky bylo správné rozhodnutí. Musí mít co nejvíc energie, jestli má úspěšně čelit jeho pokusům vtáhnout ji do svého nitra, před čímž ji Johan varoval.

Ingemar Granstam stál před trafikou na druhé straně cesty a kouřil. Nathalie se usmála, dobře znala jeho pokusy přestat kouřit tak, že nahrazoval cigarety žvýkacím tabákem. Teď si očividně užívá oboje. Granstama měla ráda. Jak se tam tak pohupoval, nápadně jí připomínal mrože vyvrženého na břeh; těžkopádný, neohrabaný, ne ve svém živlu, ale nebezpečný pro ty, co jsou příliš blízko.

O sto metrů dál směrem k centru přecházel Tim Walter po pravé straně chodníku sem a tam a vzrušeně s někým telefonoval. Nathalie se vydala opačným směrem a zavolala Estelle.

„Haló?“

Hlas její mladší sestry zněl napjatě. Tón a melodie Estellina hlasu připomínaly její vlastní, ale sestřin byl světlejší a bez mírného chrapotu, který mnoho mužů, se kterými se Nathalie scházela, považovalo za svůdný. Estellino uppsalské nářečí bylo navíc nahrazeno nářečím sundsvallským, což byl příklad jedné z jejich mála společných vlastností – vždy se snažily splynout s okolím.

„Ahoj, to jsem já, Nathalie.“

„Ahoj, jsi už na cestě?“

„Bohužel trčím na stanici. Porada se protáhla a ještě nejsme hotoví. Vypadá to, že přijedu až okolo osmé s komisařem Axbergem. Prý tě má znovu vyslechnout, je to tak?“

„Ano, volal mi před pár hodinami. Takže se uvidíme až večer?“

„Momentálně to tak vypadá. Za chvíli musím zase na poradu, chceš mi teď něco říct?“

V reproduktoru se rozhostilo ticho. Okolo Nathalie projel směrem ven z města cisternový automobil. Když jeho hučení utichlo, řekla Estelle: „Právě jsem mluvila s mámou. Zdá se, že je v pořádku, teda vzhledem k okolnostem. Pracovala zrovna v ateliéru na nějaké fotokoláži, měla tam i pár kamarádek z Lions Clubu.“

„To ráda slyším,“ řekla Nathalie a podívala se na Adamovy náramkové hodinky s červeným koženým páskem, které nosila od minulého týdne, kdy je našla v krabici s jeho věcmi.

Ještě dvě minuty. Nathalie se ohlédla, v oknech Krajského soudu viděla svůj odraz. „Byla strážlivá?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Estelle. „Zněla jako obvykle, ale co já vím, v poslední době jsem s ní moc nemluvila... Řekla, že tátův pohřeb už je zařízený.“

„Vybrala i místo?“

„Ano, myslím, že mluvila o Staré Uppsale.“

Dobře, pomyslela si Nathalie. Sonja nejdříve trvala na Anglickém hřbitově, protože tam leželi Victorovi rodiče, to ale Nathalie odmítla. Z pouhého pomýšlení na to, že by Victor měl být pohřbený poblíž Adama, se jí dělalo špatně.

Rozloučila se s Estelle a rychle se vydala zpět. Mobil ji v ruce hřál. Jako většina lidí i Nathalie žila napůl ve svém chytrém telefonu. Jak Hoffmanův, tak Jensenův mobil pachatel po přepadení vypnul. Zároveň nechal na místě přepadení jmenovku a kostku domina. Co to vypovídá o jeho osobnosti? Nathalie musí prokázat, že je dobrá, aby ji nechali ve skupině dál pracovat. Granstam ji sice už několikrát pochválil, ale přesto měla pocit, že musí být lepší než ostatní členové, obzvláště teď, když je do případu zapletená její sestra.

Granstam před trafikou típnul cigaretu a z vnitřní kapsy saka vytáhl blistr s tabletami. Tvrdil, že jsou proti bolestem zad, ale Nathalie měla při jedné příležitosti dojem, že vidí Oxazepam. Neptala se na to. Granstam byl její nadřízený a jí do toho nic nebylo. Věděla, že prožívá těžké období, před půl rokem byl podezřelý ze zabití své ženy – měl ji shodit ze schodů tak, že si zlomila vaz. Po interním šetření ho osvobodili, ale už nikdy neunikne podezřívavým pohledům lidí, s kterými se setká.

„Ahoj, taky ses šel trochu provětrat?“ prohodila, když se potkali před vchodem.

„Větral jsem hlavně myšlenky,“ usmál se Granstam a odkašlal si. „Na kouření je něco, kvůli čemu se ho nedokážu vzdát.“

„Možná je to záminka, aby ti dali lidi na chvíli pokoj,“ navrhla Nathalie.

„To jó,“ zachechtal se Granstam. „Možná bych měl jít na terapii.“

„Nemáš tušení, jak jsou terapie drahé,“ mrkla na něj Nathalie a prošla skleněnými dveřmi jako první. „Ale v porovnání s cenou cigaret je to samozřejmě pakatel. Kdybys chtěl na někoho kontakt, stačí říct.“

„Pojedeme raději výtahem,“ prohlásil Granstam a znovu zakašlal.

8

Velká konferenční místnost v mnohém připomínala poradní místnost Státní kriminálky. Stejný obdélníkový prostor, bílá tabule s projektorem, uprostřed oválný stůl s židlemi pro dvacítku vyšetřovatelů.

Když Johan vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře, hodiny na zdi ukazovaly půl čtvrté. Nathalie, Granstam a Tim Walter se usadili vedle sebe zády k oknu. Na opačné straně stolu seděl místní policejní tým: Sofie Waltinová, světlomasá, asi pětaticetiletá žena sportovní postavy, Pablo Carlén, černoch ve vyžehlené bílé košili a s vojenským držením těla, a Jens Åkerman, nejspíš Timův vrstevník, s hubeným tělem a tlustými skly brýlí. U dveří stál dvoumetrový obr jménem Sven Hamrin. Bylo mu přes padesát let a tvářil se otráveně.

„Tak to bychom měli,“ zakončil Johan formální představovací kolečko a přešel k bílé tabuli, na které byly magnety připevněny fotografie obětí, nemocnice, místa nálezu na ostrově Alnön, kostek domina a hlíny. K Nathaliině úlevě nebyly na tabuli fotografie Estelle ani řezných ran na zádech Thomase Hoffmana. Někdo červeným fixem nakreslil čáry, kroužky a otazníky a naznačil tak možné souvislosti – rozvržení značek bylo stejné jako vždy, ale každý možný výstup byl jiný.

„No, takže jakého pošahance honíme tentokrát?“ zaduněl ode zdi Hamrinův hlas a jeho majitel se podrbal na kotvě vytetované v podpaží.

„Kdybychom to věděli, tak tady nesedíme,“ odsekla Nathalie, čímž překvapila samu sebe, a střetla se s pohledem jasně modrých očí holo-
hlavého obra.

Koutkem oka postřehla, že se Johan usmál, ale když se k němu obrá-
tila, ztuhnul a sklonil se nad svými papíry.

„Vaši otázku bych rád rozdělil na pět,“ ozval se Ingemar Granstam.
„Kdo, proč, jak, kde a kdy?“

„To je teda důkladná analýza,“ odfrkl si Hamrin a zkrřížil paže na
prsou.

„Jsme experti na myšlení vrahů,“ prohlásil Tim Walter a přihlásil se
do svého účtu v notebooku. „Ale pokud vám máme pomoci, musíte po-
máhat vy nám.“

„To samozřejmě budeme,“ řekl Pablo Carlén a protáhl se. Čerstvě vy-
žehlená košile zašustila. „Ale v tom případě nám musíte říct, co chcete
vědět.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Nathalii napadlo, že jsou jako dva kon-
kurenční týmy. Typičtí muži, pomyslela si a pozorovala Sofii Waltino-
vou, která seděla naproti ní a vypadala z toho dohadování stejně unavená
jako ona.

„Klid,“ nabádal je Johan. „Jestli chceme Erika Jensena najít včas, mu-
síme spolupracovat. Začneme otázkou kdo. Chápu, že na tvorbu pro-
filu pachatele je ještě brzo, ale rádi bychom si poslechli, co si zatím
myslíte.“

Obrátil se ke Granstamovi, který upřel pohled na bílou tabuli a řekl:
„Dva lékaři, kteří zmizeli v nemocnici na stejném místě a ve stejnou
dobu... Pachatel místo činu nejspíš dobře zná. Otázkou je, zda si své
oběti vybral náhodně.“

„Chcete říct, že si prostě jen počkal na první vhodnou oběť?“ zeptala
se Sofie Waltinová.

„To těžko, protože jde o dva lékaře,“ namítla Nathalie.